

DIALOG - DIREKT # 32

Moralisk upustning

Kära vänner!

Jag känner mig trygg. Detta kom över mig häromdagen och det kändes väldigt påtagligt. Det kändes påtagligt därför att jag inte alltid har känt mig trygg. När jag växte upp som invandrare i Sverige kände jag mig annorlunda och ofta rent av föraktad och det har lett till osäkerhet och dåligt självförtroende.

Mötet med MRA hjälpte mig bryta den isolering som detta leder till och har på så sätt hjälpt mig ta itu med dessa saker. Den fördjupade kontakten med andra människor var ett viktigt led. Jag känner mig älskad och accepterad som individ i familjen med alla mina fel och brister och det är något ytterst värdefullt. Jag uppskattar det speciellt därför att jag ser människor omkring mig som saknar denna trygghet, i relationer som inte fungerar eller sökande efter frihet och tillfredsställelse.

Einar Engebretsen sände mig ett urklipp ur den engelska tidningen the Observer, 10 oktober 93. I en artikel med titeln *Don't damn the pope out of hand* skriver Melanie Phillips om den etiska och moraliska situationen i England och vad påven har att säga. Jag citerar några stycken.

Att kalla någon moraliserande är ungefär det grövsta skällsord man nu kan använda. Det träffar rakt i solar plexus på det som är politiskt korrekt. Medan nolltaxerare, fifflare och andra tjuvar kan ha en hedersplats vid innekretsens middagsbord skulle en moraliserande definitivt förstöra stämningen.

Att hänvisa till universella värden av rätt och fel tyder på en absurd okunnighet. Den som står upp för sanningen riskerar att förlöjligas som enkelspårig. Det är auktoritärt och förtryckande att tala om för männi-

skor hur de skall uppföra sig och detta måste till varje pris undvikas. Den största synden är att tala om ondska, och himlen förbjude att Gud skall omnämnas, det leder raka vägen till politisk och social skärseld.

Påven är naturligtvis symbolen för det som är ute i dessa kretsar. I en kultur där sex är det definierande motivet, betyder hans kompromisslösa inställning till preventivmedel att han är verkligen ute. Förhandsinformation om påvens nya encyklika, Veritatis Splendor, går dock till hjärtat på det moderna dilemma som berör oss alla. De stora dygderna frihet och individualism har förstört vår koppling till samhället och skapat moralisk och social fragmentering. Frihet, säger påven, är någonting fint men det har blivit ett självändamål, det enda tillåtna absoluta som har blivit källan till alla värden. Plikt och ansvar har förkastats. Eftersom en persons sanning är lika mycket värd som en annans, kan alla se till sitt eget utan hänsyn till andra.

Absoluta moraliska värden görs ner i pressen, men endast genom dessa kan individens frihet skyddas från att trampas på, och ett samhälle skapas som är baserat på principer av rättvisa, solidaritet, ärlighet och öppenhet.

Det finns tillräckligt med tecken på att ett samhälle som förkastar begreppet av en gudomlig auktoritet – och med detta disciplinen av organiserad religion – inte alls får människor som känner sig befriade utan fastmer förvirrade och vilsna. Sökandet efter mening med tillvaron leder allt fler troende bort från de relativistiska kompromisserna hos Church of England (engelska statskyrkan, ed) till evangelism och fundamentalism. Under tiden vacklar icke-troende mot mysticism och tro på det övernaturliga i ett försök att konstruera en religion utan Gud.

Vi måste bygga på moraliska grundvalar större än konsumtion och egenintresse och finna en förpliktelse till det gemensamma goda. Men hur gör vi det utan att återvända till absoluta värden?

Min spontana reaktion till artikeln var en undring om vi inte kommit längre i Sverige. Insikten om vad som behövs breder ut sig. Fiffilarens bedrifter accepteras inte alltid oreserverat i umgängeskretsen. Det gäller nu att att knuffa på processen i rätt riktning.

Upprop från Brita

I Norberg var vi många som tyckte att vi snart borde ha en samling dit vi kunde ta med nya människor. Varje sådan tanke kan vara ett frö som Gud sått i våra hjärtan. Får det ingen näring växer det aldrig upp till den plantan Han menat att det skulle bli.

Ni som fortfarande har de här tankarna kan väl höra av Er så kunde vi träffas och börja planera för en sådan samling. Det kräver nog att man är ute i god tid.

Jag tycker det känns som att ta ett steg i tro och blev förtröstansfull när jag läste Gerd Jonzons dikt om hur tro föds, så jag hoppas Antero får plats med den också.

*Faith was never born
In plenty and knowing how
Always the price is to give
My selfwill here and now.
Faith is walking on glass
Never a step on my own
Faith is to dare to fly
Before any wings have grown.
Faith is simple as day
And watchful as night.
There is enough light to see
The next step is right.*

Brita Dessen

Indien

När jordbävningen inträffade i Indien ringde Valerie till Sushobha Barve i Bombay. Följande brev kom nu.

6 oktober 93

Kära Valerie,

Tack så mycket för att du ringde och frågade efter oss, när nyheterna om jordbävningen kom. Jag förmedlade er omsorg till vänner i Panchgani. Vi kände alla skalven. De var starka men tack och lov för att vi är OK. Vi är rörda över den hjälp som strömmar in från hela världen.

Jag åker imorgon med en grupp till katastrofområdet för ett par dagar. Viji (Vijayalakshmi,

ed) åker nästa vecka med en grupp från Panchgani. Omkring 35-40 organisationer i området har bildat en paraplyorganisation för att samordna hjälpinsatserna istället för att arbeta oberoende på egen hand. Den största kostnaden kommer att vara uppbyggnad av 40000 hem. Den som vill hjälpa kan sända en check till "the Governor's Relief Fund". Dessa pengar öronmärks till husbygge och kanaliseras genom dessa organisationer. Jag är tacksam att vårt folk visar att de kan lägga sina dispyter åt sidan för att stå upp och hjälpa till i förödelsen.

Vi tog en grupp på ungefär ett dussin till Panchgani förra veckoslutet. Flera av dem var muslimer från upploppsområdena. Det som hände mellan dem var viktigt. På den sista dagen var det ett möte på 3 timmar då var och en delade vad han eller hon skulle göra och vad de skulle göra tillsammans som grupp. Det var gripande hur väldigt praktiska idéer tog form. En man som var med i Panchgani heter Hamzabhai. Hans äldsta son dödades under januari-upploppen. Han är helt utan bitterhet. Han delade väldigt enkelt hur hans andra söner och vänner ville att han skulle hämnas sin sons död. Men han menade att hämnd inte var till någon hjälp. Han ville inte att föräldrarna till någon annan person skulle behöva gå igenom samma smärta som han. Trots att Hamzabhai inte är läskunnig citerar han hela tiden från Koranen – stycken om kärlek, omsorg och förlåtelse. Hamzabhai är sannerligen Guds gåva till oss just denna tid.

Varmaste hälsningar till Antero, barnen och vänner som jag känner.

Sushobha

Citatet

*"Inte: Ja, men... utan: Ja! Amen!".
Detta är ännu ett prov på Gerd Jonzons filosofi när det gäller att besluta något.*

Antero